

mod det italienske Forslag. Han mente kun, man kunde løse Sagen paa to Maader, enten, som nærmere udviklet af Minister Scavenius, gennem Vedtagelsen af en Henstilling eller ved, som foreslaaet fra japansk Side, at udsætte den til Afrustningskonferencens Begyndelse. Han var mest stemt for den sidste Løsning og foreslog, at Raadet skulde anmodes om at opfordre Regeringerne til at være forberedte paa til den Tid at enes om en Rustningshvile. Kunde Konferencen i Løbet af den første Uge vedtage en Rustningshvile, vilde der derved være tilvejebragt en rolig Atmosfære for de efterfølgende vanskelige Forhandlinger.

En lang Række Talere gav Udtryk for deres respektive Landes Stilling til Sagen. Jugoslavien støttede det franske Forslag, Spanien erklærede sig villig til at stemme for en hvilkensomhelst Tekst, der kunde opnaaes Enighed om; Finland, Belgien, Polen, Rumænien og Czekoslovakiet var stemt for de fem Magters Forslag, medens Tyskland, Østrig, Grækenland, Indien og Sydafrika nærmest var for det italienske Forslag. Den schweiziske Delegerede *Motta* paaviste virkningsfuldt, at der i Virkeligheden kun var Mulighed for at tilvejebringe Enstemmighed om de fem Magters Forslag, og han lagde indtrængende Udvalget paa Sinde, at man af Hensyn til den offentlige Mening maatte vedtage det.

Formanden konstaterede, at Forhandlingerne havde vist, at der var Enighed om Formaålet, at standse Kaprustningerne, men forskellige Opfattelser af, hvorledes dette Resultat bedst kunde naaes. Han foreslog derfor at henvise de forskellige Forslag til et Underudvalg, der skulde søge at udforme et endeligt Forslag. Underudvalget kom til at bestaa af Formanden og Repræsentanter fra Tyskland, Sydafrika, Chile, Spanien, Frankrig, England, Italien, Japan, Norge, Polen, Schweiz, Czekoslovakiet og de Forenede Stater. Det lykkedes her at opnaa Enighed om et Forslag til Beslutning, der senere vedtoges af Forsamlingen og som i Oversættelse findes gengivet nedenfor i Bilag 3, Sp. 5637.

Beslutningen indeholder en almindelig Opfordring til at skabe den rette Stemning for Afrustningskonferencen, en moralsk Forpligtelse for Staterne til ikke at forøge Rustningerne og Forslag om en Rustningshvile for et Aar fra den 1. November 1931 at regne.

Udvalget afgav endvidere en Beretning, der forklarer og supplerer Beslutningen. Det siges heri, at Beslutningen tilsigter at hindre en Forøgelse af de Midler, der for Tiden i de enkelte Lande anvendes paa de samlede Rustninger, og at visse Delegationer udtrykkeligt har ønsket at fastslaa, at de ikke finder den normale Udførelse af vedtagne Love, Gennemførelse af Programmer for Vedligeholdelse og Fornyelse af land-, sø- og luftmilitært Materiel og Befæstninger og Tilvejebringelse af Forraad uforenelig med det vedtagne Princip.

Rustningshvilen skal tilvejebringes derved, at Staterne inden den 1. November 1931 skal afgive en Erklæring om, hvorvidt de for et Aar fra denne Dato at regne vil paatage sig en saadan Forpligtelse. I Beretningen siges det i denne Forbindelse, at visse Delegationer har udtalt, at det maa ventes, at der i Staternes Svar vil blive taget Hensyn til, hvorledes Nabostaterne — navnlig hvis disse ikke er Medlemmer af Forbundet — vil stille sig. Hvis en Stat som Følge af uforudsete Begivenheder bliver nødt til at gøre Afvigelse fra den afgivne Erklæring, skal Generalsekretæren straks underrettes, og denne skal igen underrette de andre interesserede Regeringer.

Den danske Regering har som Svar paa en fra Generalsekretæren modtaget Forespørgsel om, hvorvidt Danmark vilde være rede til at akceptere Rustningshvilen, svaret bekræftende.

Under 14. November 1931 har Generalsekretæren meddelt den danske Regering, at de fra de forskellige Stater modtagne Svar efter Raadets Formands Formening er af en saadan Natur, at man deraf kan slutte:

at ingen Regering har modsat sig Rustningshvilen, men at tværtimod alle de Re-